

[Handelsministeren.]

er faldet i to dele, for der har dels været en diskussion om lovforslagets paragraffer bortset fra § 6, dels en diskussion om § 6. Jeg tror, det vil være mest praktisk, at jeg følger den disposition, som næsten samtlige ærede ordførere har anlagt: nemlig dels at tale om de andre paragraffer, dels om § 6.

Hvad jeg har at sige om de andre paragraffer bortset fra § 6, kan jeg vist indskrænke til nogle ganske få ord. Jeg føler trang til at takke for den velvillige modtagelse, som alle disse paragraffer har fået; de bemærkninger, der er fremsat om enkeltheder, først og fremmest af det ærede medlem hr. Gideon, men også af det ærede medlem fru Hanne Budtz, er jo bemærkninger, der ikke vedrører centrale og vigtige spørgsmål, og jeg tror, der kan være almindelig enighed om, at disse spørgsmål kan behandles og diskuteres i et udvalg. Jeg kan i alt fald sige, at jeg på forhånd er indstillet på en meget velvillig diskussion om disse ting, f. eks. spørgsmål som tidsfrister o. lign.; det er klart, at den slags ting kan man altid ændre, dersom vi kan blive enige om, at det er praktisk at have en anden tidsfrist end den foreslåede.

Den velvillige modtagelse, som lovforslagets øvrige paragraffer har fået, kan jeg ikke sige er blevet § 6 til del, for man må jo blankt erkende, at denne paragraf har fået en noget blandet modtagelse. Jeg vil ikke sige, det kom mig ganske uventet, at paragraffen har fået en sådan modtagelse; det har jo oplægget i pressen det sidste par dage givet mig et forvarsel om. Det er også klart, at en paragraf, hvis indhold fem fremtrædende erhvervsorganisationer har udtalt betænkelighed ved, må give anledning til diskussion i det høje ting.

I og for sig undrer dette mig dog lidt, idet jeg for så vidt finder, at selve paragraffen og dens udformning er sådan, at man skulle tro, næsten alle kunne tiltræde den, idet alle vel er enige om, at det er uheldigt, hvis benyttelsen af et mærke medfører urimelig indskrænkning i den frie erhvervs-

udøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse. Det ærede medlem hr. Gideon udtalte, at han anså denne paragraf for at være ikke blot overflødig, men også farlig og urimelig. Jeg tror, jeg vil følge det ærede medlems disposition: begynde med at tale om det overflødige og dernæst tage det farlige og urimelige.

Lad mig begynde med de bemærkninger, der faldt om, at paragraffen var overflødig. Bemærkningerne gik ud på, at der i forvejen var tilstrækkeligt værn i monopolloven, og at meningen med den foreslåede § 6 måtte være at udvide monopolloven. Jeg tror ikke, jeg ville have udtrykt det på den måde. Jeg tror, jeg ville have sagt, at meningen med paragraffen er at udfylde monopolloven, ikke at foretage stærkere indgreb, end der i forvejen findes.

Når det blev nævnt, at paragraffen var farlig, skulle det skyldes, at den formentlig måtte antages at være uforenelig med Pariserkonventionen. Hertil kan jeg kun sige, at det er den formentlig ikke. Pariserkonventionen siger udtrykkeligt i art. 7 b, 2. stk.:

„Hvert land skal kunne fastsætte de særlige betingelser, under hvilke et fællesmærke skal kunne beskyttes, og det skal kunne nægte beskyttelsen, hvis dette mærke strider mod det offentliges interesse.“

Denne bestemmelse synes at måtte tilsige, at § 6 ikke er i strid med Pariserkonventionen, og jeg kan oplyse, at vi er inden for ministeriet af den faste overbevisning, at den ikke er det.

Vi vil endvidere mene, at det også er således, at hvis denne paragraf skulle blive gennemført, vil det ikke give andre lande ret til nogen form for foranstaltninger mod os, som de ikke allerede har i dag. Det må allerede i dag være sådan, at andre lande kan vedtage bestemmelser svarende til den bestemmelse, som vi nu foreslår vedtaget, og de får hverken større eller mindre ret, for de har allerede denne ret i dag.